

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházaközösség Folyóirata

„NEKED MONDOM, KELJ FEL!”

TARTALOMJEGYZÉK:

A meglátogatás ideje	1
Óvoda	2
Omega csoport	5
Úti beszámoló	7
Bizonyságtétel 1.	10
Bizonyságtétel 2.	11
Bizonyságtétel 3.	13
Bizonyságtétel 4.	14
Imatémák	15
Hirdetések	16

halál felett, és hittel számíthatok arra, hogy ez nem csak a testem feltámadását, de a bennem lévő új ember feltámadását is magával hozza már most. Napról-napra új ember lehetek, de mégis hogyan?

Jézus a feltámadás etalonja. Minden feltámadás, ami előtte történt, akár Lázáré vagy Jairus lányáé, csak előzetese volt az Ő üres sírjának. De ezek az előzetesek azt is megmutatják, hogy Jézus feltámadása után, hogyan várhatjuk mi is a feltámadást, és hogyan élhető meg már most is a feltámadás ereje az életünkben. Nézzünk így rá

a Lukács evangéliumában (7,11-17) lévő történetre, amiben arról olvasunk, hogy egy Nain nevű város kapujában Jézus feltámaszt egy koporsóban cipelt fiataalt. A kérdésünk az, hogy **mi kell ahhoz, hogy feltámadjunk vagy átéljük már most a feltámadás erejét?**

Három választ értettem meg ebből a történetből. Az első elég magától értetődő. Ahhoz, hogy feltámadott életed legyen, **először halottnak kell lenned.** A szkeptikusok ma azt állítják, hogy Jézus nem is halt meg, csak tettette azt, és így a feltámadása se volt igazi feltámadás. Ez persze egy nagyon nehezen bizonyítható, neveltséges állítás. De kb. ugyanilyen neveltséges az, ha mi is azt gondoljuk, hogy megkezdhető a halál a mi esetünkben, a mi mostani feltámadott életünkre nézve. Jézus arra hív, hogy tagadd meg magad, vedd fel a ke-

reszted (kivégzőeszköz) és kövesd őt.

A megtérés sem más, mint az óember megoldóklése, és az új ember Szentlélek általi megelevenedése, vagyis feltámadása. Ha a szkeptikusokhoz hasonlóan trükközünk és megkerüljük az óember halálba küldését és a bűnök levetkőzését, akkor nem csoda, hogy nem kapunk semennyit a feltámadás erejéből.

A történetből másodikként azt derül ki, hogy egy özvegyasszony egyetlen fiáról van szó, akit sirat az édesanyja, hiszen ő volt az egyetlen. Mi kell tehát még a feltámadott élethez? A második válasz, a sírás, vagy legalább is a megszorodás képessége. **Hogy Istentől el vagyunk szakítva és magunkra maradunk a saját romlott természetünkkel,** mindenféle rongálást végezve a kapcsolatainkban, és hogy mindez visszafordíthatatlan, sőt örökérvényű lehet... annál nincs fájdalmasabb és keservesebb. Ha nem nehezedik rád bűneidnek a terhe és ez a teher nem nyomaszt téged a fájdalomig, akkor ne zárd rövidre az imádságaidat, hanem keresd meg azt az életedben, ami tényleg fájdalmas a számodra.

A halál és sírás után a harmadik a legnélkülözhetetlenebb. Azt olvassuk, hogy Jézus „közeledett a város kapujához, (...) meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: 'Ne sírj!' Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: 'Ifjú, neked mondom, kelj fel!' Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának.” (Lk 7,12-15)

A feltámadott élethez Ő kell, Jézus Krisztus érkezése, odalépése és érintése.

Nála, az Ő erejénél találkozunk a gyászoló sokaság a Jézust ünneplő sokasággal, és **a gyászoló sokaság szomorúsága örömmé fordul** és megfogalmazódik ajkukon a hitvallás: „meglátogatta Isten az ő népét.”

Lelkésztársaim és a presbitérium nevében kívánom, hogy Isten mindannyiunkat hasonlóképpen látogasson meg idén húsvétkor!

Székelly Pál Domokos beo. lp.

Hírek a Száz Juhocska óvodából

Nemzeti identitás – gyermeknyelven

Tavaszi tájékoztatónkak – lelkes (Zsuzsanna) kérésre – egy 2022-es tavaszi projektünk, a „Nemzeti identitás projekt” leírása képezi majd tartalma nagy részét, hogy **hogyan is lehet a gyermekekkel biblikusan „nemzeti öntudatot” fejleszteni, alakítani.** De ennek kapcsán fontosnak tartottam láttatni óvodai munkánkból az egyéb eddigi pedagógiai projektjeinket is, hogy kicsit megelevenedjen a testvérek előtt az óvodánkban folyó munka.

Mindenekelőtt nézzük meg, **mi is ez a furcsa, nem túl régóta használt „projekt” kifejezés:** a projekt egy adott cél (nálunk pedagógiai cél) érdekében, egyénileg vagy **közösen végrehajtott „vállalkozás” (rendezvény),** amely komoly **kutatást és tervezést is magába foglal,** és aminek célja, hogy **egyedi (nem másról átvett) terméket, végeredményt hozzon létre.** A mi projektjeink is **közösen létrehozott rendezvények,** amelyekben valamilyen formában minden munkatárs kiveszi a részét, akár a kutatásban, anyag- és eszközgyűjtésben, tervezésben, szervezésben, valamely projektfoglalkozás levezetésében, vagy a gyerekek közben szükséges gondozásában.

Minden nevelési évben más és más a kiemelt nevelési-tevékenységi területünk (környezet, mese-vers, ének-zene, ábrázolás, mozgás, hitélet, játék). Ennek megfelelően tervezzük az adott év pedagógiai projektjeinek témáját is.

Az elmúlt évek számunkra is emlékezetes projektjei:

- **a játék évében:** régi játékokból játékkiállítás, majd játékkészítő délutánt szerveztünk;
- **az ábrázolás évében:** híres festmények vászonra nyomtatott reprodukcióból csináltunk évszakonként interaktív (zenés, játékos) kiállítást;
- **a hitéleti évben:** a „Régi ovisok találkozója” lett szívünk kedves projektrendezvénye;

- **a mozgás évében** – ami egyúttal az olimpia éve is volt: „Olimpiai projektet” szerveztünk „igazi” megnyitóval, lánggal, zászlóval, fogadalomtétellel, bemelegítéssel, izgalmas versenyekkel és a végén csoportonként kupa-, illetve minden gyermek számára éremjutalommal;
- **a környezeti** (azaz külső világ tevékeny megismerése) évben több projektünk is volt: „Nemzeti identitás” (azaz Szülőföldünk hete) projekt, „Fenntarthatóság” (azaz Teremtésvédelmi) projekt, és „Néphagyományörző” projekt;
- **az idén zenei évünk van:** ennek keretében három „Zenés délután”-t szervezünk, melyek közül az első már meg is valósult március 28-án a Báránka csoport szervezésében. A baptista gyülekezet fűvós zenekarában játszó két család: a Geri házaspár és a Nemeshegyi család négy tagja, köztük a régen hozzánk járó, most 4. osztályos Dani, szolgáltak nem csak színvonalas, de mély lelkiséggel játszott, evangéliumi zenes programmal.

De térjünk rá a „Nemzeti identitás” projektünkre: talán elsőre kicsit furcsán hangzik, ha az óvodás korosztályt tekintjük célcsoportnak. Olyan kicsik még, mit értenek ők még a nemzeti identitásból, nemzeti öntudatból? Az olyan felnőttes dolog, de legalábbis már kamasznak kell lenni hozzá! Hát persze, nekik nem is így neveztük, hogy „Nemzeti identitás hete”, hanem „Szülőföldünk hete” volt számukra a hét címe.

Ezen az egy hetes rendezvénysorozaton a gyermekek számára is érthető módon szeretnénk volna megmutatni, vagy inkább még csak megsejtenni, hogy milyen érzés is az, hogy egy (Isten által eltervezett) nemzethez tartozunk (persze úgy, ahogy minden más nemzet is).

1. nap: Zsuzsi néni vezetésével azzal kezdtünk, hogy a nagyobb gyermekek számára már ismerős földgömbön, majd pedig egy hatalmas térképen megkerestük, hogy hol is található Magyarország, hol helyezett el bennünket Isten a többi népek között.

Milyen tájegységei (hegyek, dombok, alföl-

dek), folyói, tavai vannak? Képeken is megnézhatték a gyerekek Magyarország jellegzetes tájait.

Megnéztük (képeken) a jellegzetes magyar állatokat (puli, vizsla, racka juh, magyar tarka- és szürke marha, lipicai ménés).

A magyar gabona- és más növényfajtaikat, a nálunk őshonos növényeket is megcsodálhattuk.

Elénekeltek a Himnuszt és a Szózatot is.

A gyerekek hosszasan és érdeklődéssel nézgették a szemléltetésül kiállított képeket, tárgyakat, különösen megörültek, amikor egy-egy ismerős képpel találkoztak.

2. nap: A magyar feltalálók találmányaival ismerkedhettek a gyerekek, ami szintén nagyon izgalmas volt számukra. Így nézhették és tudhatták meg, hogy pl. a számukra is ismerős Rubik-kocka, a golyóstoll, a számítógép, a C-vitamin, a kézfertőtlenítő, a gyufa és a szódavíz is mind magyar emberek találmánya. Ági néni rámutatott, hogy Isten milyen sok magyar embert áldott meg, hogy áldásul lehessenek nem csak a saját nemzetük, de más népek életében is. Ez alkalommal még a magyar nyelvben „tudós”, nagy gyermek meseíróink és költőink alkotásaiból is meghallgathattak néhányat a gyerekek.

3. nap: Ezen a napon Noémi néni egy szép kiállítás rendezett be magyar gyermek viseletekből, és kézműves népi játékokból, valamint magyar dalos játékokból tartott egy-egy táncos játékfűzért, amivel a magyaros táncos elemeket is gyakorolhatták a gyerekek. Kati néni pedig kivetített képekkel sorakoztatta fel magyar nemzetünk kultúrkincseit, miközben a magyar klasszikus zene értékes, fülbe-mászón dallamos, hazafias alkotásait hallgathatták gyerekek és felnőttek.

4. nap: Nemzeti történelmünk, jelképeink, értékeink (koronázási ékszerek, országunk címere, zászlaja) kerültek sorra.

Honfoglalás: egy szép Feszty-körkép reprodukciójával szemléltetve elmeséltük a gyerekeknek, hogyan jutottak el elődeink a hosszú vándorlás során az Uralon (magas hegyeken) túlról mostani hazánk területére. Felemelő és titkokba belezáró élmény volt a gyerekekkel együtt az *ApCsel 17,26-28* Igéin

keresztül rácsodálkozni arra, hogy erre a hosszú vándorútra maga Isten indította el a régi, pogány magyar őseinket, hogy végül ezen a vidéken szervezzen velük üdvösségformáló találkozást Krisztus evangéliumával az István királynak adatott szolgálat által: **„Ő teremtette az első embert, és annak az utódaiból az összes nemzetet. Isten akarta, hogy az emberek az egész Földön mindenhol elterjedjenek. Ő jelölte ki a népek lakóhelyének határait. Ő határozta meg azt is, hogy meddig lakjanak ott. Mindezt azért tette, hogy az emberek keressék Istent, kinyújtsák a kezüket utána, kitapogassák őt a sötétben, és talán meg is találják. Mert Isten nincs messze egyikünkől sem! 'Mert benne élünk, mozgunk, és vagyunk'...”**

Vándorlásunk és letelepedésünk története után megismerkedtünk a **koronázási ékszerrel** (persze csak képen), de utána játékból, egy felnőtt méretű, báránybőrrel kibélelt, trónformájú vesszőfotelben, „házilag készült” palástban, koronában, jogarral és országalmával ki is próbálhatták a gyerekek, milyen lehetett a királyi trónon ülni. (A képzelet sok mindent lehetővé tud tenni! ☺)

Utána megnéztük a címerünket, amelynek alsó kétharmadában, mint egy „képregényben” végig követtük a kezdeti pogány, „Krisztus nélküli” múltunkat, és rágyöngyözködtünk, hogy mind efölött ott áll a királyi korona tetején a Krisztus keresztje, ami a Golgotán, 2000 évvel ezelőtt minden Benne

hívő (így pl. minden benne hívő magyar ember) számára lehetővé tette, hogy „közelvalóvá” váljon, közel kerüljön az Úrhoz. És akik Krisztusban hisznek, azok már nem csak egy földi királyságnak vagy bármilyen államformájú országnak a polgárai, hanem az Isten országának, Krisztus menygyei királyságának is polgáiraivá lesznek, Aki megnyitotta nekünk az utat a mennybe golgotai keresztfáldozata által. Ő lett a mi békességünk, aki kibékítette Isten ránk irántuló, bűn miatti haragját. Tudom, hogy ez nem egy szabályos heraldikai magyarázat, de az evangélium átadására még a címerünk ilyen fajta „leolvasását” is föl lehet használni, és egybe lehetett fűzni azzal az Igével, ami éppen erről beszél: **„Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok ... Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, ... reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, ... általa van szabad utunk ... az Atyához.” (Ef 2,11-18)**

Végül a **nemzeti színű lobogónkról** beszélgettünk. Nagyon szép a zászlónk! Üdék, tiszták a színei, derűs a trikolor összehatása. A piros az erőt, a fehér a hűséget, a zöld a reményt jelenti benne. A gyerekek találgathattak, hogy mit jelentenek a színek. A pirosra nem gondolták, hogy az erőt jelképezné, de a vért többen is mondták, így már nem

volt nehéz összekötni, hogy ha meglátják valahol a magyar zászlót lobogni, akkor a piros színéről jusson eszükbe Isten ereje és az Úr Jézus értünk kiontott vére; a fehérről Isten hűsége, amilyen hű a megváltott gyermekeihez; a zöld sávról pedig az a hittel teljes reménység, amivel várjuk a hozzánk hűséges Istennel és a minket megváltó Krisztus Jézussal való találkozást és mennyei együttalakást.

Lehet, hogy az akkor ott levő gyerekek ma már nem is emlékeznek mind erre (nekem is sokáig kellett gondolkodni és imádkozni az emlékekért), de akkor láthatóan együtt tudtak jönni velünk a Szentlélek segítségével ezeknek a gondolatoknak a mentén, és tudták az Igéket párosítani az elhangzó gondolatokhoz, ... pedig „csak óvodások”!

5. nap: A „Nemzeti identitás” projektünket pénteken a március 15-i ünnepséggel zártuk, amelyen Berkes Tamás és felesége, Noémi néni vezettek mindannyiunkat egy dramatikus történelmi előadással a felemelő megemlékezésben.

Áldást kívánunk minden kedves Testvérünk életére! Kolleganőim nevében is:

Gergely Tünde igazgató

Karcsi a kórházban fekszik. Senki nem látogatja őt. De ma az egész gyerek csupa öröm. A gyermekgondozónő jött el hozzá és létrás tűzoltóautót hozott neki.

A másik ágyból megkérdezi a kis Jancsi:

– Te a Karcsi mamája vagy?

A gondozónő nevet:

– Nem, nem vagyok a mamája, azért jöttem, mert szeretlek benneteket!

– Nekem is hozol majd valamit?

– Szívesen, ha jó lesz! Mit hozzak? Egy autót?

– Nem, hanem egy repülőgépet, amivel egyenesen a mennybe repülhetek!

Hazafelé menet azt gondolja a gondozónő:

Uram, mennyire megszegényített engem ez a gyerek! Létra és repülő nélkül is elérhet az ember téged – imában, csendes, meghitt módon beszélhetek veled! Mindig közel vagy azokhoz, akik vágyódnak utánad.

Omega - Napraforgó Csoport

Gyülekezetünk idősebb tagjainak köre, akik immár hét éve havi rendszerességgel találkoznak az Ige mellett Katona Zsuzsanna tiszteletes asszony vezetésével.

Történetünk onnan indult, hogy Gergely Tünde testvérünk kirándulást szervezett egykori szülőfalujába, Békésszentandrásra. A hétvége olyan jól sikerült, hogy a résztvevők az élmények feldolgozása utáni alkalmon a folytatás mellett döntöttek.

Név választásunk az életkorunkból adódott: mivel az ifjúság az Alfa generáció (a görög ABC első betűje), az idősekhez logikusan az Omega (a görög ABC utolsó betűje) név illet.

Csoportunk nevében az Omega mellett még a Napraforgó is szerepel. A napraforgó növényt azért nevezik úgy, mert mindig a nap felé fordul. A keresztyén ember számára ki is a Nap?

A Világ Világossága – Jézus, a mi Urunk, Megváltó Krisztusunk, aki felé fordulunk, akiben bízunk, akit követünk.

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Életünk utolsó szakaszába léptünk, és nem lehet közömbös egyetlen idősebb ember számára sem, hogy hol fogjuk majd tölteni az örök életet. Jézussal a Mennysorszámban? Akkor figyeljünk az Igére:

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.” (Mt 6,19-21)

Adódik a kérdés: akkor viszont milyen kincseket gyűjtünk idősebb korunkban, amikor már egy kicsit megfáradtunk, már lassabban mozgunk, sokunknál szaporodnak a testi betegségek, esetleg már az emlékezetünk, gondolkodásunk is kopik?

Az évtizedek alatt viszont sok-sok tapasztalatot szereztünk (jó esetben), amit kamatoztathatunk a környezetünkben.

Áldássá lehetünk például az unokák felügyeletében, ami a szülők számára nagy segítséget jelenthet. Hitbéli nevelésükben óriási szerepünk lehet. Imádkozzunk értük és velük! Sőt, nem csak a családjukban élőkért, hanem **gyülekezetünk ifjúságáért is könyöröghetünk.**

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgetésének.” (Jak 5,16)

Ebben a csoportban sokan már elvesztették házastársukat, esetleg gyermekeik, unokáik sincsenek, vagy távol élnek. Milyen jó, hogy **a testvéri közösségnek összetartó ereje van! Közös gondok, közös örömök, amiket meg lehet egymással osztani.**

Közös éneklés, közös hálaadás, közös imádság! *„...aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,25)*

Ezek a havonta, vasárnap délutánonkénti alkalmak jó lehetőséget kínálnak egymás megismerésére. Ilyenkor közelebbről is megismerkedhetünk egymással. Támogathatjuk, biztathatjuk egymást gondjaink megoldásában, és barátokká válhatunk.

Katona Zsuzsika többször szervezett már hosszú hétvégeket számunkra. Először Kisoroziban, utána kétszer Tahiban, majd két alkalommal Fonyódligeten voltunk együtt. Szép emlékek, amelyek mindenki számára igazi testi-lelki feltöltődést nyújtottak.

A COVID évei alatt csoportunk egyik tagja, Berényi Éva messengeres bibliaórákat szervezett, ezzel lehetővé téve a kapcsolattartást számunkra.

Legutóbb az elmúlt ősszel itt Fóton a gyülekezeti házban tartottunk három napos alkalmat, ahol délelőttönként egy-egy előadót hallgattunk meg. Első nap Sztanó Péter ismertette meg velünk az EMO (Evangéliumot Minden Otthonba) működését. Második napon Nagy Zsolt a Biblia Szövetség titkára, a szövetséget és a Bibliái Házasságigazgató Szolgálatot mutatta be. A harmadik nap Gali Barbara, egyik óvónőnk (korábban VISZ munkatárs) tartott számunkra nagyszerű előadást.

Délben átsétáltunk a Kastély étterembe ebédelni, utána pedig a kastély parkjában lehegett sétálni.

Délutánonként megbeszéltük a hallottakat,

áhítatot tartottunk, filmklubon vettünk részt. Pár éve Berényi Éva ötlete volt, hogy jó lenne tornázni legalább heti egy alkalommal. Ez a gyógytorna egy ideig a baba-mama helyiségben történt, de mivel télen itt nagyon hideg volt, később inkább a séták mellett döntöttünk. Hétfői napokon hat-nyolc kilométeres sétákat teszünk, ezzel is próbáljuk megőrizni Istentől kapott testi erőnket és egészségünket.

Az utóbbi hónapokban Kiglics Anikó testvérünk szervezi ezeket a túrákat, ahol közben közös imádságra és a Mai Ige, vagy más egyéb Keresztyén Média kiadványok aznapi Igéinek olvasására csendesedünk el.

Milyen sok áldás, mennyi különleges ajándék van az életünkben! Kapcsolataink ápolása sok örömet jelent számunkra.

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy ilyen megajándékozottak lehetünk életünk minden korszakában!

„Táplálj engem hozzám illő eledellel.” (Péld 30,8b)

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Ombodiné Mikolicz Klára

Meg kell változnunk

Krisztust sokáig messze elkerültem és mégis egyre közelebb kerültem Őhozzá. Még jól emlékszem arra a belső folyamatra, melyet ma a Krisztushoz vezető utam egyik szakaszának látok. Egyszer csak világosan felismertem ember-lényemnek mérhetetlen romlottságát, gonoszságát. Megismertem az embert, hogy semmi jó nincs benne és láttam, hogy ez alól nincs kivétel. Nem mindenki betörő vagy rabló-gyilkos, de mindenkinek vannak gonosz gondolatai, vágyai és kívánságai, melyek éppoly bűnősek, mint a gyilkosság. Hogy e romlott állapot láttán Istenhez fordulhassunk, valaminek történni kell bennünk: egy mélyreható változásnak kell végbemennie a felfogásunkban, az egész lényünkben.

Törökországi útinapló

Gyülekezetünk három lelkipásztorának is – akik között ott lehettem én is –, abban az áldásban volt része, hogy az egyházmegye másik 19 lelkipásztorával, az ő házastársaikkal és még más útítársakkal elutazhattunk Törökországba egy tavaszi tanulmányútra az **1700 éves niceai hitvallás és a lelkészi közösség építése** jegyében.

Így látogattuk meg már a második nap Niceát is, de mielőtt nagyon előre szaladnék, ebben a cikkben nem fogok minden állomásunkról részletesen beszámolni, mert akkor meghaladnám az erre szánt terjedelmet. De szívesen írok mindenről, ami hangsúlyossá vált a számomra, főleg a bibliai helyszínekkel kapcsolatban.

Mielőtt azonban a fontos helyszínekre rátérnék, fontos írnom arról, ami ezt az egész térséget, országot legalapvetőbb módon meghatározza. Ez pedig nem más, mint az iszlám vallás, amelyet Törökország népességének 99,8%-a gyakorol vagy legalább is ilyen arányban vallják magukat muszlimnak. Az iszlámban öt fő alappillére van a kegyességnek, ebből hárommal találkoztunk leginkább. Ezeket most sorra veszem, ahogy beszámolok a benyomásaimról.

Első nap Isztambulba érkezettünk meg repülővel. Itt egy lélegzetelállítóan szép, és legalább annyira hatalmas mecsetet látogattunk meg, a „Kék Mecsetet”. Nevét a benne lévő domináns kékes zöld színről kapta. Majd a híres Hagia Sophia templomot, melyet a bizánci fénykora óta szintén mecsetté alakítottak át. Ez az 1. pillérről tanúskodott, ami a „hitvallás”. A bazilikák méretét messze felülmúló mecsetek, az ottani imádkozáshoz való, vízzel törtető rituális bemosakodás, a cipők levétele a belépéshez és a nőktől elvárt fejkendő, és a muszlim kalligráfiák mindegyikéről tanúskodtak, hogy az itteni embereknek Allah az egyedüli isten és Mohamed a legfőbb prófétája. Ekkora már hangosan betöltötte az utcákat a müezzin hangja a minaretekből, és egészen testközelből láthatunk bele egy vibráló muszlim világba, főleg amikor a második napon Bursában is meglátogattunk egy mecsetet, ahol buzgón imádkoztak a muszlimok.

koztak a muszlimok.

Ez a 2. pillér, az **imádság, ami számukra egészen másképp működik, mint számunkra**, és ez a különbség az istenképünk különbözőségéből fakad, pontosabban abból, hogy milyen istent is követünk. Amikor mi Istenre gondolunk, akkor bár tudjuk, hogy Ő a világmindenség egyedüli Ura, de emellett nem megközelíthetetlen a számunkra, sőt barátjának nevez minket. Ezért bátran fordulunk hozzá imádságban, bármilyen témával kapcsolatban. Amikor viszont egy muszlim ember istenről gondolkodik, nem is feltétlen tudja, hogy mit imádkozik. Egy török muszlim elmondja az arab nyelvű imádságokat, és mivel nem is tudja feltétlenül a kimondott szavak jelentését, reméli a legjobbakat. **Az Istennel való személyes kapcsolat, ami nekünk kegyelem és Krisztus által valóság lehet, nekik elképzelhetetlen.**

A 3. pillér az, amivel a legkellemetlenebb volt számomra a találkozás. Ez a böjt, a ramadán. A böjt egy békés tevékenység, végül is csak nem esznek napkeltétől napnyugtáig. Igen ám, de azért, hogy ne tikkadjanak el napközben, hajnali órákban, még pirkadat előtt, mélyen dübörgő dobszóval járják végig az utcákat, felébresztve az embereket, hogy most még egyenek, ha akarnak. Mondanom se kell, mi nem akartunk... csak aludni. A hitvallás, imádság és böjt mellett a másik két

pillér az adakozás és a mekkai zarándoklat, de az iszlámról ennyi most bőven elég.

A 2. napon Niceába, mai nevén Iznikbe látogattunk, ahol Kr. u. 325-ban, 1700 évvel ezelőtt hívta össze Nagy Konstantin császár az első egyetemes keresztény zsinatot. Erre azért volt szükség, mert a keresztényüldöző évszázadok alatt a keresztények a katakombákba rejtőzködve megmaradtak, a Jézusban való hitet is megőrizték, de abban, hogy ez mit jelentett, abban nem volt feltétlen egyetértés. A legfontosabb kérdés, amire pontot tett ez a zsinat az volt, hogy Jézus egylényegű-e az Atyával vagy csak hasonló hozzá. Bár ma is vannak, akik az utóbbit hiszik, a fősodrásban lévő keresztényekkel együtt **mi is hisszük, hogy Jézus nem teremtett, hanem egylényegű Istennel.** Bár a templomot, ahol voltunk mecsetté alakították, a niceai hitvallást hála Istennek volt lehetőségünk felolvasni, sőt elénekelni is.

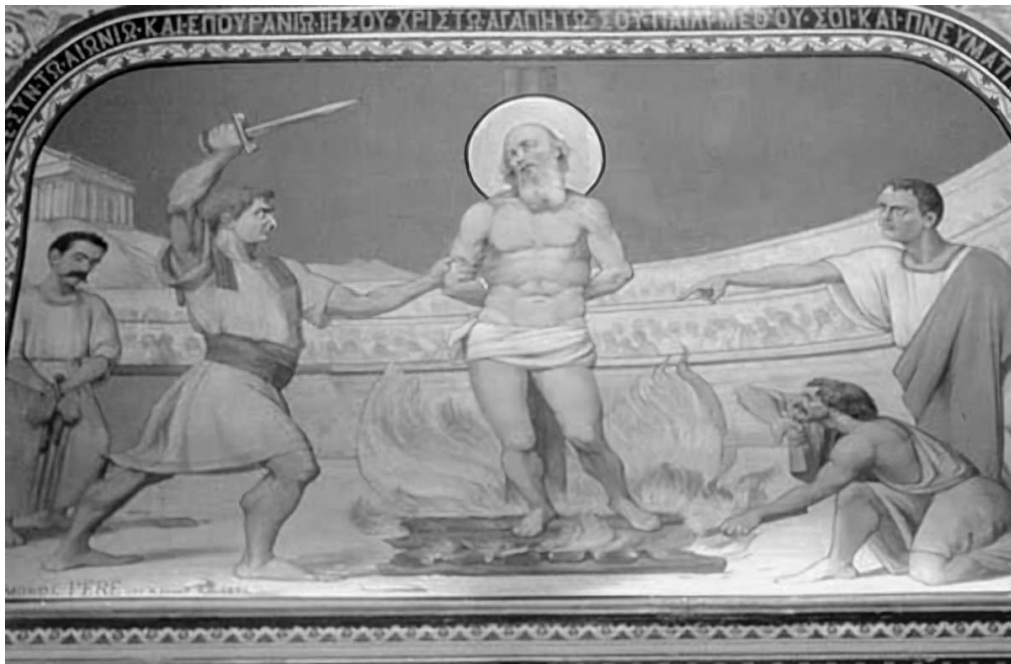
A 3. naptól fogva érkeztek meg a mi szívünket leginkább megdöbbantó bibliai helyszínekhez, melyekkel eddig leginkább csak a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében találkozhattunk. Az ott említett hét gyülekezet városából hármat meglátogattunk, egyhez pedig kellőképpen közel kerültünk ahhoz, hogy kibomoljon számunkra az Ige gazdag-

sága.

Az első ilyen város Bergama volt, vagy ahogy mi ismerjük, Pergamon. Neve árulkodó, itt találták fel a pergament, amely egy időtállóbb médiummá vált a papiruszhoz képest. De ha már időtálló, akkor hadd idézzem Jézus üzenetét a pergamoni gyülekezetnek: *„Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónja van, de ragaszkodsz a nevéhez, és nem tagadtad meg az én hitemet...”* (Jel 2,13) Egészen meglevenedtek Jézus szavai, ahogy ott voltunk, mert Pergamon tulajdonképpen egy hegyre épült fellegrvár, aminek az egyik szirtjén egy hatalmas Zeuszt-oltár állt, ami messziről teljesen úgy nézhetett ki, mint egy trón. Jézus nem beszélt félre. **Ő ma is tudja, hol van a lakóhelyünk, és milyen kihívások közepette vállaljuk az Ő nevéhez való ragaszkodást. Ő nem hagyott el téged, nem vette le rólad a szemét.**

Ezután Izmirbe buszoztunk, ami anno a Szmirna nevet viselte. Itt Polikarp templomába látogattunk el, ahol esperesünk tartott egy áhítatot. Egész utunk során ez volt az egyetlen keresztény templom, ahol megpihenhettünk, imádkozhattunk, énekelhettünk az Úrnak és hálával fogadhattuk az Ő ma is érvényes bátorítását, amelyet mi különös

módon is magunkénak tartunk: „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.*” (Jel 2,10) Az áhítatból egy fő gondolatot szeretnék továbbadni: „Hűségesnek lenni csak halálig lehet.” Mi sem tanúsítja ezt jobban, mint **Polikarp, aki az itteni gyülekezetnek püspöke volt** (ld. fenti kép) és az első tanítványok utáni következő generáció tagja, tehát ő még személyesen ismerhette János apostolt. A keresztényüldözés korában mindenhogy próbálták őt rávenni arra, hogy tagadja meg Krisztust és ennek jeléül legalább csak biccentse meg a fejét a császárnak, de ő hű volt mindhalálig. Addig a halálig, ami őt egy római arénában érte, ahol hagyományosan még babérkoszorút osztottak a győzteseknek, de nem a mártíroknak. Viszont Jézus hervadhatatlan koszorút, magát az élet koronáját adta neki, mert Isten országának győztese lett. Sokféle győzelmet bezebelhetünk az életben mi is, de mint a szmirnai gyülekezetnek írt üzenet mai, főtí birtokosai, **szükséges, hogy mi is felvértezzük magunkat ezzel a félelmet nem ismerő, mindhalálig vállalt hűséggel.**

Végezetül bár nem Efézus volt az utunk utol-

só állomása, de mindamелlett, hogy milyen felemelő érzés volt járni azokat az utcákat, amiket Pál apostol is járt ott, megérkezve a színházhoz, ahova őt is hurcolták, egyetlen egy fennmaradt legendáról szeretnék zárásképpen még írni. Úgy tarják, János az élete utolsó éveit Efézusban töltötte, ahol már hordágyon hozták-vitték a csaknem végleg elgyengült tanítványt. De még mielőtt meghalt volna, megkérdezték, hogy van-e valami, amit még át szeretne adni Jézus tanításából, ami kár lenne, ha odaveszne vele és amire nagyon szükségük lenne. Mire ő: Van, persze, hogy van:

„Szeressétek egymást!”

Még párszor megkeresték ugyanezzel a kérdéssel, de ő mindegyre csak így válaszolt: „Szeressétek egymást!” Azt hiszem ezt nem csak a tanulmányúton lévő lelkészi „gyülekezetnek” volt megszívlelendő üzenet, hanem ez az, amit **nekünk is újra és újra hallanunk és gyakorolnunk kell, hogy ne-hogy elveszítsük azt a bizonyos „első szeretetet”.**

Székely Pál Domokos bea. lp.

A megerősítő Úr

Arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogyan éltem meg férjem halálát, elvesztését, hogyan hordoz engem az Úr gyászomban és a mindennapjaimba.

Csernák Miklósné Joli néni, a gyülekezet „Miki bácsijának” felesége vagyok. Mindketten a mennyei Atya gyermekei vagyunk, **átadtuk életünket az Úr Jézus Krisztusnak.** Isten kegyelméből, hit által – férjem 2008-ban, én 2010-ben – Biatorbágyon megtértünk. Befogadtuk szívünkbe Krisztust, a Megváltót. Ő lett életünk Ura. Bűneinkre megbocsátást kaptunk, bűntől szabad életünk elkezdődött. **Az Úr útján kezdtünk járni, boldog, kiegyensúlyozott évek következtek.**

A próbák és családi gondok idején most már volt Kihez imádkozni és segítséget kérni. Az Urat kértük, mutassa meg a szerinte való jó megoldásokat. Szívünkben ott volt Jézus Krisztus – személyes Megváltónk –, Akivel hordoztuk a nehezebb élethelyzeteket és ezek a terhek az Úrral sokkal könnyebbé váltak. Az Úrban való hitünk, bizodalunk, reményünk

segített át mindkettőnket a családi kapcsolatok rendezésében is. Ő vezetett, segített nekünk, megmutatta Igéjével a megbékélés és megbocsátás útját. Tapasztaltuk Isten kegyelmét, szeretét, gondoskodását, irgalmát, megtartó erejét, hatalmát az életünk minden területén. Tisztogattott, nyesegetett a vadhatásainkból, ami időnként fájdalommal és szégyennel járt – de nem mondott le rólunk! Gazdagon és folyamatosan megajándékozott áldott ajándékaival. **Valósággá lett az életünkben, hogy Istennel semmi sem lehetetlen!**

Ötvennégy év házasság, két gyermek, három unoka, egy dédunoka: a mennyei Atya ál-

dott, drága ajándékai.

Drága férjem 2024. január 24-én elment az örök hazába. Itt maradtunk a családdal. Én elvesztettem a férjemet, gyermekeink édesapjukat, unokáink a nagypapát. Nagyon fáj a veszteség. Szívünk megtelt mély fájdalommal, amit szavakkal nem lehet kifejezni. Tehetetlenül, összetörve, összezavarodva, megsemmisülve vettük tudomásul, hogy ez a valóság. Az Úrhoz kiáltottam: „Uram! Ami most velünk történik, nem értem, fel sem foghatom!” Imádságban könyörgtem: „Uram, segíts nekem, Rád van szükségem ahhoz, hogy megértem, mi történik, Tőled várom a választ.”

Nem tudtam emberekkel találkozni. Menekültem. Egyedül Jézussal akartam beszélgetni. Csak Jézust kerestem minden gondolatammal, a lelkemmel. Tőle kértem erőt, hogy ne roppanjak össze idegileg. Tudtam, hogy itt vannak **a szerettem, családom, akik ugyanabban a gyászban vannak, és a vigasztalást tőlem várják: felelős vagyok értük.** Az agyam nem akarta felfogni, hogy mi történik velünk.

A diagnózist 2023. október 27-én tudtuk meg: rákos daganatok. Azt

gondoltuk, hogy majd elkezdődnek a kezelések és Miklós meg fog gyógyulni. Az orvos továbbküldte őt különböző vizsgálatokra, ahová azzal a reménységgel jártunk, hogy tudnak segíteni. A mennyei Atyánk tervében nem így volt megírva. Nagyon nehéz időszak kezdődött az életemben. Idegen volt minden nekem. Az Úrhoz kiáltottam szüntelen, hogy segítse túlélni ezt az élethelyzetet. Hogyan legyen? Hogyan tovább? Mély fájdalom volt a szívemben, testemben.

Miklós hiányával és a magány fizikai fájdalommal szembesültem. A sok-sok emlék fellelevenedett, szembejött velem. Csak állandó könnyekkel tudtam létezni. Mára már megér-

tettem, hogy ezek a könnyek az Úrtól voltak és vannak. A gyógyulásom könnyei. Ezek a könnyek gyógyítják a szívem fájdalmát és gyógyítják a lelkem.

Isten megbékélést, csendet, nyugalmat kínál nekem naponta. Újra és újra, minden nap kitárom szívem ajtaját az Úr előtt. **Megerősít és vigasztalást ad.** Bízom ígéreteiben, reménykedő szívvel ragaszkodom Hozzá. Nagy békességet kapok minden nap, mert Isten Igéje így szól:

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.” (Ézs 41,10)

Isten számontart engem is és tudom, hogy gondja van rám. Velem van és nem hagy el sohasem. Szeret és az Ő tulajdona vagyok. Bízhatok ígéreteiben. Jó Hozzá menekülni és Nála oltalmat, védelmet találni. Jézus mondja a Máté 11,28-ban: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”* Isten kegyelméből mindent megkaptunk az életünkben. Semmi sem természetes.

Így imádkozom: „Hálás vagyok, Úr Jézus Krisztus az ötvennégy évig tartó házasságunkért, hogy Miklós ott lehet Veled, Megváltójánál! Hálás vagyok, hogy nem hagytad soha szenvedni a férjemet. Köszönöm, Uram, a sok-sok ajándékodat, amit már itt a földi életünkben megkaptunk kegyelmedből. Köszönöm az örök életet. Köszönöm, hogy ebben a nehéz életszakaszban is itt vagy velem és családommal. Naponta megtapasztalhatjuk szerető gondoskodásodat.

Uram! Te adj erőt, vezess engem, ölelj át akkor, amikor drága férjem hiányzik. Te töltsd be minden hiányomat, szükségemet jelenléteddel. Kérlek, légy segítségemre!

Úr Jézus! Alázatos szívvel kérlek, légy támasza minden szenvedő és fájdalmat hordozó embernek. Egyedül Te tudod meggyógyítani a megtört lelkeket, életeket. Te vagy az igaz, áldott Orvos.”

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,13)

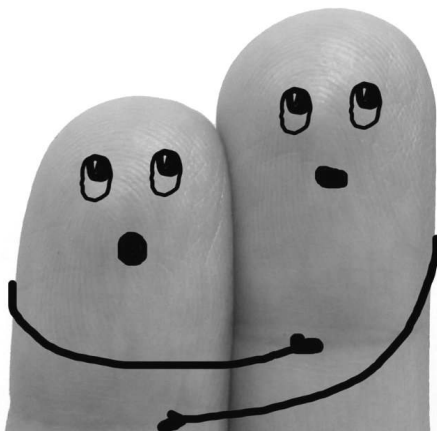
Imádkozó szívvel, testvéri szeretettel:

Csernák Miklósné

Mi és a dicsőítés

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan!” (Zsolt 150,1-2)

A dicsőítés mindig az életünk szerves és fontos része volt. Ovis hittanórák, gyermekistentiszteletek, általános és középiskolai kórusok, az istentiszteletek. Ebben nőttünk fel. De talán, hogyha egy pontot kellene mondani, a Szegedi Református Egyetemi Misszió dicsőítő csapatában vált igazán fontosná számunkra ez a műfaj. Itt ismerkedtünk

meg egymással. Közös utunkat dicsőítéssel kezdtük, és azóta is körülfontja az életünket.

„Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérrel, dicsérjétek zengő cintányérrel!” (Zsolt 150,3-5)

A Szegedi Egyetemi Gyülekezetből mentünk először közösen a Sófár táborba. Előtte is sokat használtunk már Sófáros kottákat, sokat hallottunk róluk, de akkor csöppentünk bele teljesen ebbe a folyamatosan növekedő családba. Itt tapasztalhattuk meg igazán, hogy mit is jelent a fent idézett igevers, amikor teljes szívből, hangszerekkel, énekkel, táncal dicsőítjük az Urat. Nagyon meghatározó élmény volt.

De mi is a Sófár? Ez nem csak a Bibliában sokszor megjelenő, kosszarvból készült hangszernek a neve, hanem a Sófár Református Dicsőítő Mozgalom is, akiknek vágya, hogy minél sokszínűbben és méltón dicsőítsék az Urat. Sok dicsőítő dalt írtak és sokat fordítottak le magyar nyelvre. Szívügyük a fiatalok zenélésre és Isten dicsőítésére tanítása.

Sokat tanulhattunk, növekedhettünk a táborok alatt mind zeneileg, de legfőképpen hitben. Idővel egyre több szolgálatot is vállaltunk, mint a kiscsoportvezetés, reggeli áhítatok megtartása, kottairás és dalszövegfordítás. Részt vettünk a táborok mellett konferenciákon, és az idén megtartott dicsőítésvezetés szemináriumon is.

Összegyűjtöttünk néhány gondolatot, ami igazán fontossá vált számunkra a dicsőítéssel kapcsolatban:

Mindannyian teremtett lények vagyunk. Teremtett voltunkból fakad, hogy imádunk valamit vagy valakit. Milyen jó, ha ezt az imádatot annak adjuk, aki valóban méltó rá, annak, aki teremtett bennünket, az élő Istennek. A dicsőítés nem csak éneklés, hanem egy annál sokkal mélyebb dolog. A dicsőítés ennek az imádatnak az egyik legfontosabb kifejezési formája. Viszont dicsőíteni nem csak énekkel, zenével lehet, többször megtapasztalhattuk azt is, hogy milyen hatalmas erővel bírt, amikor felszabadultan, tánccal dicsőíthettük az Urat. De a dicsőítés ennél sokkal komplexebb, vagy egyszerűbb is lehet,

már önmagában az is dicsőíti a Teremtőt, hogy létezel, még inkább, ha hálából neki adod az életedet. De őt dicsőítheti csupán már az is, ha szeretettel szólsz és rámosolyogsz valakire.

Mindenki más és más talentumot kapott. Másban jó, másban tehetséges. Mennyire csodálatos, ha **mindenki meg**

tudja találni, hogy a saját adottságaival hogyan tudja dicsőíteni Teremtőjét. Fontos, hogy alázattal forduljunk egymás felé és tiszteltben tartsuk ezt, hogy mindenki más ajándékot kapott, de mindenki és mindenki ajándéka, dicsőítése egyformán fontos és értékes. Te mivel dicsőíted Istent?

Később Budapestre mentünk tovább egyetemre, ahol becsatlakoztunk a Budapesti Református Egyetemi Misszió, az „IRE” dicsőítő csapatába, ahová azóta is heti rendszerességgel járunk. Itt is nagyon sokat fejlődtünk, és a kezdeti nehézségek ellenére hamar fellendült itt is a dicsőítő csapat.

Egy idő után megszületett bennünk a vágy, hogy milyen jó lenne, ha a Fót-Központi Református Gyülekezetnek is lenne egy állandó, folyamatosan gyakorló, növekedő dicsőítő csapata. Istennek hála érte, ez a vágy nem csak bennünk élt, hanem volt egy lelkes csapat is, ahová becsatlakozhattunk és közösen, még aktívabban elkezdhattunk dolgozni ezen. Sokat kell még fejlődnünk mindannyiunknak, de nagyon hálásak vagyunk ezért a kis csapatért, a lelkipászorok, kántor úr, a presbitérium és a gyülekezet támogatásáért.

Egyetlen vágyunk van, amit itt idézünk is:

**„Minden lélek dicsérje az Urat!
Dicsérjétek az Urat!” (Zsolt 150,6)**

Kruppi Márton és Sándor Janka

Fény a sötétségben

Keresztyén fiatalként Írországban

Áldás Békesség! **Decsi Eszter** vagyok és arról szeretnék írni, hogy Isten hogyan volt velem itt az elmúlt időben mindenféle nehézség ellenére.

Január 4-én egy sulis Erasmus programmal kijutottam Írországba bő 3 hónapra. Nagyon izgatott voltam és hálás Istennek, hogy engem választottak, de sajnos már az első héten kiderült, hogy ez teljesen más, mint amire számítottam. Olyan dolgokkal küzdöttem/küzdök meg, amikkel még eddig ilyen hosszútávon sose kellett, például éhség, homály, magány, hideg, szorongás stb.

Talán a legnehezebb az, hogy egy szerettem sincs itt, akit egy rosszabb nap után átölelhetnék, látom az embereket az iskolában és elgondolkozom, hogy ők miért érzik jól magukat és én miért nem, de rájöttem, hogy **van egy családjuk**, akihez hazamennék a nap végén, és ez hiányzik nekem a legjobban.

Viszont ezeket Isten jelenléte nélkül el se tudnám képzelni, milyen lenne megélni, biztos, hogy sokkal nehezebb.

Azért is **hálás vagyok, hogy adott nekem egy olyan családot, akiért megéri hazavágnni** és tudom, hogy teljes szívből támogatnak és szeretnek, sokkal jobban tudom értékelni ezt most, mint azelőtt, és ha csak ennyit nyernék ezzel az úttal, már akkor győztesen mennék haza. Illetve **Isten mindig itt van velem**, mint egy apuka, aki védelmez, akár milyen távolra is utazom, **Ő velem tart és ez számomra sokszor egy hatalmas megnyugvást jelent.**

Azért, hogy eltereljem a rosszabb gondolataimat, megpróbáltam olyan dolgokat csinálni, amit, ha otthon lettem volna nem tehettem volna meg, vagy csupán csak nem lett volna

rá lehetőségem, például elterveztem, hogy elmegyek Londonba pár napra egyedül, csak, hogy jobb kedvem legyen és gyorsabban teljen ez az utam, és ezeket Isten megadta és megáldotta, amiért nem lehetek elég hálás Neki. Volt, hogy gondolkoztam, vajon miért küldött ide, mi a terve velem, viszont, ha bármit szerettem volna tenni azért, hogy jobban érezzem magam, **Ő mindig támogatót és biztosságot adott egy idegen országban is.** Ezért se tántorodott meg egyszer se a hitem, inkább azt mondanám, hogy megerősödött! Édes anyukám készített nekem egy kis füzetet, amibe mind a 98 napra volt egy kis üzenet számomra, nagyon sokszor ez adott erőt egy új nap elkezdéséhez, mert a legtöbbször ígérészetekkel kezdődött, illetve minden reggel **Istennel kezdtem a napomat, ez tartotta bennem a lelket minden egyes nap.**

Egyszer egy hittan órán egy lapon kérdések voltak, volt, ami Istenhez kapcsolódott, volt, ami teljesen hétköznapi volt és az egyik így szólt: „Hiszed-e, hogy Isten létezik?”

Nagyon érdekes volt, mert nem sokan mondták azt, hogy igen, lehet, hogy én voltam az

egyedüli, aki biztos volt magában. Emlékszem megkérdeztem a mellettem ülő lányt, hogy ő mit gondol és azt felelte, hogy nem tudja és nagyon lehetetlennek tűnik neki az egész. Ezután visszakérdezett és elmondtam neki, hogy én hiszem, hogy van és hogy annyiszor megsegít engem az életben, erőt és bizalmat nyújt.

Ezután a hittan óra után el se tudtam képzelni, hogy akkor őket mi motiválja egy rosszabb napjukon. **Hálás vagyok, hogy azt, hogy milyen Nélküle, nekem nem kell megtapasztalnom.**

Amikor ezt írom, még van hátra egy kis idő ebből az útból, de tudom, hogy olyan nem fog történni, amit Isten ne szeretne vagy ne engedne meg, és hogy ha én esetleg nehezen

élek meg egy pillanatot, akkor Neki terve van velem és csak jót fog belőle kihozni még akkor is, ha ezt abban a pillanatban nem így érzem.

A legcsodálatosabb dolog szerintem az, hogy tudom, hogy ha megengedte, hogy idejőjjen, akkor végig fog vezetni és utána ki is fog vezetni ebből az egészből, ez az, ami nyugalmat ad nekem a mindennapokban.

És végszónak a kedvenc igeversemet osztanám meg, ami így szól:

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

**„Akkor így szólt
a szőlő gazdája:
Mit tegyek?
Elküldöm
szeretett fiamat,
őt talán meg
fogják becsülni.”**

Lukács evangéliuma
20. fejezet 13. vers

Magyarországi Református Egyház

Mindennapi csodák

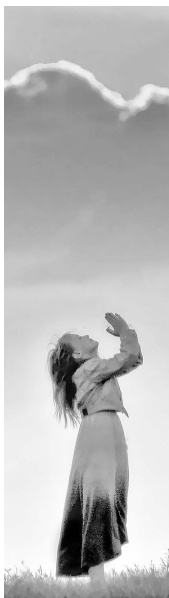
1986-ban szüleim megkeresztelték, keresztapámnak unokatestvéreimet választva. Iskolás koromban jártam hittanra, voltam elsőáldozó. Megházasodtam, született 3 gyermekem. Házasságom azonban nem a keresztyéni mintázatok alapján formálódott, ami hosszú távon tarthatatlanná vált. A nehézségeim folyamánaként **minden óvó figyelmeztetés ellenére letértem Krisztus útjáról**, más vallások felé (Buddhizmus, Pránanadi) fordultam és az onnan kapott „engedélyek” mentén az életem fenekestül felfordult.

A házasságomban felmerült gondok megoldhatatlannak tűntek és fennmaradásuk az ép elmémet és a gyermekeim jóllétét fenyegettek. Úgy éreztem, hogy „haza akarok menni” Istenhez. Mérheterlenül fáradt voltam. Nem tehettem mást, minthogy el kellett hagynom a férjemet. Reméltem, hogy ettől majd helyrejön az életünk, de sajnos csak annyi változott, hogy egy személynyi nehézséggel kevesebbet kellett nap mint nap elviselnem. A földi pokol valahogy úgy nézhet ki, mint ahogyan a lelkem volt akkor. Próbáltam használni a „jogosultságaimat”, pránanadis „kezelésekre” jártam, de semmi nem segített, nem történt valódi változás az életemben. Később pszichoterápiára, önismereti csoportterápiára jártam, akkor elindult egy javulás, **de a boldogságnak a közelébe sem kerültem.**

Válaszokat kerestem. Én is jól akartam lenni, ezért sokszor beszélgettem a keresztapámmal és keresztyén barátaimmal, ismerőseimmel. **A keresztapám felkarolt és jött, látogatott, hozta a nyugalmat, a kedvességét, a szeretetét, a hitét, és én kérdeztem őt, ő pedig válaszolt.** Aztán kértem tőle könyvet arról a vallásról, amiben ő él. Hozott. Olvastam. Keveset és rosszul, de olvastam. Hozott Biblia-olvasó kalauzt.

Legnagyobb meglepetésemre mindenki, aki Istennel élt, egyértelműen és élesen elutasította a Pránanadis „gyógyításaimat”. Ez megmozgatott, megingatott a korábbi „hitemben”. Ambrus megmutatta nekem a The Chosen sorozatot, amit nagy áhítattal néztem végig. Csepegett az Élet méze, Krisztus és Isten szava, bele a lelkembe. Aztán elmentem a főtí „Keresztkérdésekre”. Kíváncsi természet va-

gyok, sokat kérdeztem és mindenre választ kaptam Székely Palitól, aki elég türelmes és elhivatott volt hozzá, hogy kitartson végig. **Végül megtértem.** Hazafelé, az autóban ülve az egyik Keresztkérdések alkalom után **egyszer csak felragyogott a lelkem.** Szó szerint. Onnantól Istennel a lelkemben járok, mindent a hitem, a Biblia és Krisztus eljövete-lének és megváltásának perspektívájából látok, onnan beszélek, onnan nevelem a gyermekeimet és onnan kapok erőt is. **Olyan ajándékokat kapok, amiket csak Őtőle kaphatok.** Néhányat írok csak le. Egyszer azért imádkoztam Őhozzá, hogy egy helyzetből nyomós indokkal szabadítson ki. Kiszabadított békével. Számátalan felkészítést is kaptam. Volt, hogy sokszor kellett a lányaim haját szétszálaznom, mert az apjuknál nem fésülködtek. Ma már az édesanyám haját akár órákig is tudom szálazgatni, türelmesen, mert megedzett rá az Atya. Gyermekként éveken keresztül éltem át az iskolai bántalmazást, most minden gyermeknek, de legfőképp kamasz nagyfiannak tudok az átélt tapasztalataim és most átérzett szenvedéseim hathatósan, tapasztalataimat átadva segíteni. Nem adományként tekintek ezekre az emlékekre, de ha akkor én azt nem

szenvedem el, nem tudnék most mit kezdeni a fiam problémáival. A gyermekként, általam átélt szexuális abúzus most tud segíteni abban, hogy a gyermekeim is feldolgozzák a magukét és nyíltan tudjanak segítséget kérni tőlem.

Sokszor kértem Mennyei Édesapámat, hogy segítsen nekem az érzelmeimet kordában tartani, amikor én magam nem bírtam el velük, és Ő itt volt velem a nehéz időkben.

Reménnyel töltötte meg a lelkemet, mert tudtam, hogy minden nehézségből valami jó lesz egyszer. És lám, most nehéz időket élek, harcokat vívok a lezárt házasságomban született gyermekeim jövőjéért, egy rokonom meghalt, a gyerekeim hónapokig betegeskedtek, anyukámnál agytumort diagnosztizáltak és én most állok, két lábbal a földön és Istennel a lelkemben. Én vagyok a táma-

sza a gyermekeimnek, a szüleimnek, a barátaimnak.

Nem az enyém ez az erő. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek tart meg engem. Esténként hálát adok azért, mert dézsából öntik ránk a jóságot, még a legnagyobb nehézségek közepette is.

Harsányi Mercédesz

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kisalági gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömhírlap
A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 9–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
várhatóan ősszel jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

1+1% FELHÍVÁSI!

*Élérkezett a 2024. év
adóbevallásának ideje,
éljük törvény adata
lehetőségünkkel
és ajánljuk fel adónk 1+1%-át:*

Fóti Református Alapítvány
19186890-1-13
Református Egyház
0066

FELHÍVÁS!

**Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját.**

Bankszámlaszámunk:

**Fót-Központi
Református Egyházköztség
66000028 15408631**

Állandó alkalmaink ⌚

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Péntek	16:30	Oázis ifi
	10:00	Imaóra
	17:00	Frissifi
Minden csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra

Énekkari próbák

Szólampróbák hétfőnként:

szoprán - 18:00	alt - 18:30
tenor - 19:15	basszus - 20:00

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: csütörtök 18:00

∞ **Különleges alkalmaink** ∞

Április	27. 10:00	Női csendesnap
Május	25. 10:00	Zenés istentisztelet
Június	1. 10:00	Konfirmáció
	3-6. 18:30	Pünkösdi előkészítő alkalmak
	8. 10:00	Pünkösdi úrvacsorával
	9. 10:00	Pünkösdi úrvacsorával + Családi nap
Július	7-11.	5 Napos Klub
	14-19.	Csillagpont
	28-aug. 1.	Angol hittan tábor

KÖZÖSSÉGRE
TEREMTVE